

מסמך 175

מסמך 175

הדרשה האחרונה במקדש

מעט לאחר השעה שתיים אחר הצהריים ביום שלישי הזה, יצא ישוע בליווי אחד-עשר שליחים, יוסף הרמתי, שלושים היוונים ותלמידים אחרים נוספים. הוא הגיע אל המקדש והחל לשאת בחצרות הבית הקדוש את דרשתו האחרונה. דרשה זו נועדה לשמש כפנייתו האחרונה אל היהודים, וככתב האשמה הסופי כנגד אויביו המושבעים וכנגד אלה אשר עתידים לחסלו – הסופרים, הפרושים, הצדוקים וראשי מנהיגי ישראל. במשך הבוקר כולו ניתנה הזדמנות לקבוצות השונות לשאול שאלות את ישוע; במהלך אחר הצהריים הזה איש לא שאל אותו דבר.

בשעה שהמאסטר החל לשאת את דבריו, שקט וסדר שררו בחצר המקדש. מאז שישוע הניע את ההמונים יום קודם להניס את חלפני הכספים ואת הסוחרים החוצה, אלו לא העזו להיכנס שוב אל המקדש. בטרם הוא החל לשאת את הדרשה, התבונן ישוע בחיבה בקהל אשר עתיד היה לשמוע את דרשת הפרידה הפומבית שלו, דרשה שכללה חסד לאנושות בשילוב עם ההוקעה האחרונה אשר הוקיע את מורי הכזב ואת המנהיגים צרי האופקים של העם היהודי.

1. הדרשה

”זמן רב שאנוכי הייתי עמכם. חציתי את הארץ לאורכה ולרוחבה והטפתי על אהבת האב את ילדי האדם. ורבים ראו את האור ובאו מתוך אמונה בשערי מלכות השמים. לצד הלימוד וההטפה, ביצע האב מעשי פלאות רבים, ואפילו החייה את המתים. חולים ומדוכאים רבים נרפאו הודות לאמונתם; אך כל הטפת האמת הזו, וכל הריפוי הזה, לא הצליחו לפקוח את עיני אלה אשר מסרבים לראות את האור, אלה הנחושים לדחות את בשורת המלכות הזו.

”לפי עשיית רצון אבי בכל דבר ועניין, ניסינו, אנוכי ושליחיי, לחיות בשלום עם אחינו, להתאים את עצמנו לדרישות הסבירות של תורת משה ושל מסורת ישראל. התמדנו לרדוף שלום, אך מנהיגי ישראל לא אבו לעשות כדבר הזה. ובשעה שהם ידחו את אמת האלוהים ואת אור השמים, הם שמים את עצמם בשגיאה ובחשכה. לא יוכל לשרור שלום בין האור לחושך, בין החיים לבין המוות, בין האמת לבין השגיאה.

”רבים מכם העזו להאמין לתורת, וכבר נהנו מן האושר ומן החירות אשר טמונה במודעות של היותכם בנים לאלוהים. ואתם תעידו בי כי הצעתי לכל בית ישראל, גם לאלה אשר מבקשים כעת להשמידני, את אותה ההצעה להיות בנים לאלוהים. ואפילו כעת היה אבי מקבל את המורים העיוורים ואת המנהיגים הצבועים הללו, אילו רק היו פונים אליו ומקבלים את רחמיו. אפילו כעת, אין זה מאוחר מדי עבור בני עמו לקבל את דברי השמים ולקבל את בן האדם.

”זמן רב היה אבי רחום כלפי עמו. דור אחר דור שלחנו את נביאינו בכדי ללמדם ולהזהירם, ודור אחר דור הם הרגו את המורים הללו אשר מן השמים נשלחו. וכעת, הכוהנים הראשיים הנחושים שלכם והמנהיגים העקשנים שלכם עומדים לנהוג בדיוק כך. ממש כפי שהורדוס המית את יוחנן, כך אתם מתכוננים להשמיד כעת את בן האדם.

”כל עוד יש סיכוי שהיהודים יפנו אל אבי ויבקשו להיגאל, ימשיך אלוהי אברהם, יצחק ויעקב להושיט את ידיו הרחומות אליכם; אך כאשר תוסיפו שלא להתחרט, עד אשר תימלא הכוס, כאשר תדחו סופית את רחמי אבי, אומה זו תיזנח לגורלה, ובמהרה יגיע סופה המר והנמהר. העם הזה, אשר נקרא לשמש כאור לגויים, העם אשר נקרא להדגים את תפארת הרוח כעם יודע-אל, הרחיק

מסמך 175

כל כך מהגשמת זכותו האלוהית, עד אשר מנהיגים עתידים כעת לעשות את המעשה המטופש ביותר שבכל הזמנים, שהרי הם מצויים על סף דחיית מתת האל לכל בני האדם בכל הזמנים – דחיית התגלות אהבת האב אשר בשמים אל כל יצוריו אשר בארץ.

”ובשעה שתדחו את התגלות האלוהים לאדם, תינתן מלכות השמים לעמים אחרים, לעמים אשר יקבלוה בשמחה ובאשר. בשם אבי אשר שלחני, הנני מזהירכם כי אתם עתידים לאבד את מקומכם כנושאי דגל אמת הנצח, וכעם אשר מופקד על חוק אלוה. מציע אני לכם כעת את ההזדמנות האחרונה לעשות צעד קדימה ולהתחרט, ובכך לאותת על כוונתכם לבקש את האל בכל מאודכם, ולבוא כילדים קטנים ומתוך אמונה כנה בשערי הביטחון והגאולה של מלכות השמים.

”אבי פועל זה מכבר למען גאולתכם, ובאתי אני לחיות בקרבכם ובעצמי להראותכם את הדרך. רבים מקרב היהודים, השומרונים, ואפילו הגויים, האמינו לבשורת המלכות, אך אלה אשר ראוי היה להם להאמין ראשונים, אלה אשר ראוי היה כי יצעדו לפנים ויקבלו את אור השמים, אלה ממשיכים בנחישות לסרב להאמין בהתגלות אמת האל – באלוהים המתגלה באדם ובאדם המורם אל האל.

”היום, באחר הצהריים הזה, עומדים כאן שליחי לפניכם בדממה, אך בקרוב תשמעו את קולותיהם נישאים ברמה בקריאה לגאולה; הם יקראו לכם להתאחד עם מלכות השמים כבניו החיים של האל. ואילו כעת, קורא אני לשליחי, לתלמידי, כמו גם לשליחים הבלתי-נראים אשר עומדים לצדם, להעיד כי פעם אחת נוספת הצעתי לעם ישראל ולשליטיו גאולה והצלה. אבל כולכם רואים כיצד מזלזלים בחסד האב וכיצד דוחים את מבשרי האמת. על אף כל זאת, הנני מתריע בפניכם כי כל עוד הסופרים והפרושים הללו יושבים על כס משה, מבקש אנוכי כי תשתפו פעולה עם זקני ישראל, עד אשר העליונים אשר מולכים בממלכות האדם יסלקו לבסוף את האומה הזו ואת השליטים הללו ממקומם. אינכם מחויבים להשתתף בתכניותיהם לחסל את בן האדם, אך בכל הנוגע לשלומם של עם ישראל עליכם להיות כפופים להם. בכל אלה, עשו כפי שיצאו אתכם ומלאו אחר דרישות החוק, אך אל לכם להשתתף בתוכניות הרשע שלהם. זכרו, זהו חטאם של השליטים הללו: הם אומרים מה הוא הטוב, אך לא עושים את הטוב בעצמם. והיטב תדעו כי השליטים הללו מעמיסים נטל כבד על כתפיהם, משא כבד מנשוא, ואינם נוקפים אפילו אצבע בכדי לסייע לכם לשאת את כובד המשקל. הם דיכאו אתכם בטקסים ושעבדו אתכם במסורות.

”יותר מכך, השליטים הללו, המרוכזים אך בעצמם, נהנים לעשות מעשים טובים לעיני כול. הם מגדילים את התפילין שלהם ומאריכים את ציציותיהם. הם כמהים לקבל מקום של כבוד בכל סעודה, כמו את מקומות הכבוד בבתי הכנסת. הם משתוקקים לברכות כבוד בשווקים, ומבקשים להיקרא 'רבי' בפי כל אדם. ובעת שהם מבקשים שכולם יכבדו אותם, הם פועלים בסתר בכדי לגזול את בתי האלמנות ולהרוויח משירותי המקדש. הצבועים האלה מאריכים למראית עין בתפילה בציבור, ונותנים צדקה בכדי שאחיהם יבחינו במעשיהם.

”ואף כי ראוי לכם לכבד את שליטיכם ולהעריך את מוריהם, אל תקראו לאיש 'אבא' בהוראה הרוחנית של המילה, כי יש לכם רק אבא אחד – הוא אלוהים. אל נא תנסו להתעלות מעל לאחיהם אשר במלכות. זכרו, לימדתי אתכם כי הגדול בכם יהי לכם למשרת. אם תתיימרו לרומם את עצמכם מלפני האל, בוודאי תושפלו; אך זה אשר משפיל את עצמו באמת, בוודאי ירום. אל תבקשו להלל את עצמכם בחיי היום-יום, אלא לפאר את האל. בחוכמה הכפיפו את רצונכם שלכם לרצון האב אשר בשמים.

”ואל תטעו במילותיי. אינני רוצה ברעתם של הכוהנים הראשיים ושל השליטים אשר ממש כעת מבקשים לחסלני; אינני כועס על הסופרים ועל הפרושים אשר דוחים את תורת. יודע אני כי רבים

מסמר 175

מכם מאמינים בסתר, וכי כאשר תבוא שעתי תצהירו בגלוי על נאמנותכם למלכות. אך כיצד יצדיקו את עצמם רבניכם, אשר מתיימרים לשוחח עם אלוהים, ואז מתיימרים לדחות ולחסל את זה אשר בא לגלות את האב אל העולם?

"אוי לכם, הסופרים והפרושים החנפים! כי סגרים אתם מפני האדם את מלכות השמים, רק מפני שאינו בקיא בתורתכם. הן אתם לא תבואו בה, ומן הבאים תמנעו בכל מאודכם מלבוא. עומדים אתם עם הגב אל דלתות הגאולה, ונלחמים אתם בכל זה אשר מבקש לבוא בשער.

"אוי לכם, הסופרים והפרושים החנפים! כי סובבים אתם בים וביבשה למען גיר איש אחד, וכי יתגיר, לא תנוחו עד אשר תעשו אותו לבן-גיהנום כפלים מאשר היה כילד השמים.

"אוי לכם, הכוהנים הראשיים והשליטים, כי בלעים אתם את רכוש העניים ומטילים מס כבד על אלה המבקשים לעבוד את האל כאשר הם מבינים את מצוות משה! אתם, אשר מסרבים לרחם, כיצד תוכלו לקוות לרחמים בעולמות הבאים?

אוי לכם, מורים כוזבים, מנהיגים עיוורים! מה ניתן לצפות מאומה אשר בה העיוור מוליך את העיוור? שהרי שניהם נופלים לבסוף אל השחת.

"אוי לכם הנשבעים והמעמידים-פנים! אתם מוליכים שולל, הן אתם האמרים הנשבע בהיכל – אין זאת מאומה, והנשבע בזהב ההיכל – חיב. כסילים ועיוורים אתם. אף בשקר אינכם עקביים, כי מה הוא הגדול, אם הזהב או ההיכל המקדש לכאורה את הזהב? ואמרתם, הנשבע במזבח אין מאומה; והנשבע בקרבן אשר עליו – חיב. ושוב אתם הנכם כעיוורים לאמת, כי מה הוא הגדול, אם הקרבן או המזבח המקדש את הקרבן? הכיצד תוכלו להצדיק צביעות ורמאות שכזו לעיני האל אשר בשמים?

"אוי לכם, הסופרים והפרושים החנפים, כי מעשרים אתם את המנחת ואת השבת ואת הכמון, ובה-בעת תניחו את החמורות אשר בתורה – את המשפט ואת החסד ואת האמונה! והיה לכם לעשות את אלה, ולא להניח גם את אלה. אכן, מנהיגים עיוורים אתם ומורים שוטים; המסננים את היתוש ובלעים את הגמל.

"אוי לכם, הסופרים והפרושים והחנפים! כי תקפידו לטהר את הכוס ואת הקערה מחוץ, ותוכן מלא גזל, גרגרנות ומרמה. לוקים אתם בעיוורון רוחני. אינכם מבינים עד כמה עדיף בהרבה לטהר בראשונה את תוך הכוס, למען תטהר גם-מחוץ במה שיישפר? רשעים מגונים אתם! אתם ממלאים כלפי חוץ אחר הפרשנות שלכם למצוות משה, בעוד שנשמותיכם מלאות באון וברצח.

"אוי לכם, אלה הדוחים את האמת ואת החסד! כי רבים מכם דומים לקברים המסוידים, הנראים נאים מחוץ ותוכם מלא עצמות מתים וכל טמאה. ואתם, אשר דוחים ביודעין את עצת האל, ככה צדיקים אתם למראה עיני בני-אדם, ותוכם מלא חנפה ואון.

"אוי לכם, מורי הכזב של האומה! כי בונים אתם קברי הנביאים, בעודכם זוממים לחסל את זה אשר עליו הם דיברו. ותיפו את ציוני קברות הצדיקים, ותחמיאו לעצמכם, ואמרתם: אם היינו בימי אבותינו, לא הייתה ידנו עמהם לשפר את דם הנביאים; ואל מול מחשבה צדקנית שכזו, אתם מתכוננים לחסל את זה אשר עליו דיברו הנביאים, את בן האדם. והנה אתם מעידים בעצמכם כי בנים אתם לרוצחי הנביאים. ובכן, מלאו אתם סאת אבותיכם!

מסמך 175

"אוי לכם, ילדי-רשע! יוחנן אכן כינה אתכם נחשים ילדי-צפונים, ואני שואל, איך תמלטו מדין הגיהנום אשר קרא עליכם יוחנן?"

"ואפילו כעת, מציע אני לכם בשם אבי חסד ומחילה; ואפילו כעת, מושיט אני יד אוהבת של רעות-נצח. אבי שלח אליכם את החכמים ואת הנביאים; את חלקם רדפתם, ואת האחרים רצחתם. אז הופיע יוחנן והטיף לבואו של בן האדם, ואותו חיסלתם לאחר שרבים האמינו בתורתו. ואילו כעת, אתם מתכוננים להמשיך ולשפוך דם-נקי. אינכם מבינים כי יום-דין נורא יבוא עת דיין כל-הארץ יבקש מעמו דין וחשבון על האופן אשר בו הם דחו, רדפו וחיסלו את שליחי-השמיים הללו? האם לא תבינו כי יהא עליכם לתת דין וחשבון על כל דם הצדיקים, למן הנביא הראשון אשר נרצח ועד לימיו של זכריה, אשר נטבח בין ההיכל למזבח? ואם תמשיכו בדרכיכם המרושעות, בא יבא כל אלה על הדור הזה ממש."

"הו ירושלים וילדי אברהם, את ההורגת את הנביאים והסוקלת את השלוחים אליך, ואפילו כעת הייתי מקבץ את בניך כתרנגולת המקבצת את אפרוחיה תחת כנפיה, ולא אביתם!"

"וכעת אפרד מכם. שמעתם את דבריי וקיבלתם את החלטתכם. אלה אשר האמינו בבשורתי בטוחים כעת במלכות האלוהים. לכם, אשר בחרתם לדחות את מתת האל, אומר אנוכי כי מעתה לא תראוני מלמד במקדש. עבורכם, תמה מלאכתי. הולך אני כעת עם ילדיי, והנה ביתכם יעזב לכם שמים!"

או-אז סימן המאסטר לחסידיו לצאת מן המקדש.

2. מעמדם של יהודים יחידים

העובדה שמנהיגי הרוחניים של העם היהודי ומורי הדת שלו דחו פעם בעבר את תורת ישוע וזממו להביא למותו האכזר, איננה משפיעה כהוא זה על מעמדו של כל יהודי יחיד בעיני האל. ואין בכך בכדי לגרום לדעה קדומה כלפי יהודי כלשהו, בן-תמותה, אצל כל מי שמצהיר על היותו חסיד של ישוע. היהודים, כאומה, כקבוצה חברתית-פוליטית, שילמו את מלוא המחיר הנורא על אשר דחו את נסיך השלום. זה מכבר הם פסקו להיות נושאי הלפיד הרוחני של אמת אלוה עבור עמי העולם. ואולם, זוהי אינה סיבה תקפה לרדיפות אשר אותן סבלו צאצאי אותם יהודים קדומים מידי חסידיו הבלתי-סובלניים, הבלתי-ראויים והגזעניים של ישוע מנצרת, אשר היה בעצמו יהודי מבטן ומלידה.

פעמים רבות הסתיימו רדיפות בלתי-הגיוניות ובלתי-נוצריות בסבלם ובמותם של יהודים מודרניים יחידים תמימים וחפים-מפשע אשר אבות אבותיהם, בזמנו של ישוע, קיבלו בברכה ובלב שלם את הבשורה הזו, ואז מתו ללא-ניד עפעף של חרטה עבור אותה אמת שבה הם האמינו בלב שלם. איזו עווית של טרור חולפת באותן הוויות שמימיות המתבוננות במאמיניו-לכאורה של ישוע המתפתים לרדוף, להציק, ואפילו לרצוח את צאצאיהם של פטרוס, פיליפוס ומתי, ושל יהודים אחרים מפלשתינה אשר בהוד רב הקריבו את חייהם כקדושים המעונים הראשונים של בשורת מלכות השמיים!

כמה אכזרי ובלתי-הוגן הוא לחייב ילדים חפים מפשע לסבול בשל חטאי אבותיהם, שגיאות אשר עליהן אין להם כל מושג ושעליהן הם לא יוכלו להיחשב כאחראיים בשום צורה שהיא! ועוד לעשות את כל המעשים המרושעים הללו בשמו של זה אשר לימד את תלמידיו לאהוב אפילו את אויביהם! בסיפור הזה, על אודות חייו של ישוע, נדרש לתאר את האופן שבו אנשים מסוימים – אחיו של ישוע לעם היהודי – דחו אותו וזממו להביא למותו המביש; ואולם, הננו מזהירים את כל מי שקורא את התיאור ההיסטורי הזה לבל ימצא בו הצדקה לשנאה אשר רוחשים בני-אדם

מסמך 175

המחשיבים את עצמם כנוצרים כלפי יהודים יחידים במשך מאות רבות, או לאופן שבו חושבים עליהם רבים. אלה המאמינים במלכות, אלה הדבקים בתורת ישוע, חייבים להפסיק לנהוג שלא-כראוי ביהודי היחיד, כאילו היה אשם בדחייתו ובצליבתו של ישוע. האב ובנו הבורא מעולם לא חדלו לאהוב את היהודים. אלוהים אינו נושא פני איש, והגאולה הינה עבור היהודים והגויים כאחד.

3. פגישתה הגורלית של הסנהדרין

בשעה שמונה, בערבו של יום שלישי הזה, החלה הפגישה הגורלית של הסנהדרין באופן רשמי. פעמים רבות קודם לכן, ציווה בית הדין העליון הזה של היהודים באופן לא-רשמי על מות ישוע. פעמים רבות היה הגוף המשפטי הנעלה הזה נחוש לעצור את פעולתו של ישוע, אך מעולם לפני כן הוא לא החליט להביא למעצרו ולמותו בכל מחיר. מעט לפני חצות היום, ביום שלישי הזה, ה-4 באפריל, שנת 30 לספירה, הצביעו חברי הסנהדרין בהרכבה באותה עת פה אחד ובאופן רשמי על הטלת גזר-דין מוות על ישוע ועל אלעזר. היה זה המענה לפנייתו האחרונה של המאסטר אל שליטי היהודים במקדש, שעות ספורות קודם לכן, והוא ביטא את תגובתם שטופת הטינה המרה אשר חשו כלפי כתב האישום הנחוש שגזר ישוע על אותם כוהנים ראשיים, ועל הצדוקים והפרושים אשר לא הביעו חרטה. גזר-דין עונש המוות (אף בטרם המשפט) אשר נגזר על בן האדם היה תגובת הסנהדרין להצעת הרחמים השמימית האחרונה אשר הוצעה מאז לאומה היהודית בכללותה ככזאת.

מרגע זה ואילך נעזבו היהודים כך שיסיימו את תפקידם הקצר כאומה, בהתאם למעמדם האנושי האישי בקרב עמי אורנטיה. עם ישראל דחה את בן האל, אשר כרת ברית עם אברהם, והתוכנית להפוך את בני אברהם לנושאי הדגל של אור האמת בעולם התנפצה לרסיסים. הברית האלוהית בוטלה, וקיצה של האומה העברית התקרב במהירות.

סוכני הסנהדרין קיבלו את ההוראות למעצרו של ישוע מוקדם בבוקר שלמחרת. הם נצטוו שלא לעצור אותו בפומבי. נאמר להם לעצור אותו בחשאי, וכי עדיף לעשות זו בפתאומיות ולעת ליל. בהיבנים כי הוא לא ישוב ככל הנראה באותו היום (רביעי) ללמד במקדש, הם הנחו את הסוכנים הללו של הסנהדרין "להביאו לפני בית הדין העליון היהודי לפני חצות הליל של יום חמישי".

4. המצב בירושלים

עם סיום דרשתו האחרונה של ישוע במקדש, שוב נותרו השליחים מבולבלים ונבוכים. לפני שהמאסטר החל להוקיע בדבריו האיומים את שליטי היהודים, שב יהודה אל המקדש, ולכן כל השנים-עשר שמעו את מחציתה השנייה של דרשתו האחרונה של ישוע במקדש. למרבה הצער, יהודה איש-קריות לא שמע את מחציתה הראשונה של דרשת הפרידה. הוא לא שמע את הפעם האחרונה שבה הוצע החסד לשליטי היהודים, משום שעדיין נועד עם קבוצת צדוקים קרובים וחברים מסוימת שעמם סעד את ארוחת הצהריים, ושעמם התייעץ באשר לדרך הראויה לסיים את קשריו עם ישוע ועם עמיתיו השליחים. היה זה בשעה שיהודה שהאזין לכתב האישום האחרון אשר גזר ישוע על שליטי היהודים, שיהודה גמר אומר באופן סופי ומוחלט לנטוש את תנועת הבשורה ולנקות את עצמו ממנה לחלוטין. למרות זאת, הוא יצא מן המקדש בלוויית השנים-עשר, הלך עמם אל הר הזיתים, ושם, יחד עם עמיתיו השליחים, האזין לדרשה הרת הגורל על חורבן ירושלים ועל קץ האומה היהודית. והוא נותר עמם באותו ליל שלישי במחנה החדש שליד גת שמנים.

ההמונים אשר שמעו את ישוע נע מהצעת החסד לשליטי היהודים אל התוכחה הפתאומית, הפוגענית, אשר גבלה בהוקעה חסרת-פשרות, נותרו המומים ונבוכים. באותו לילה, בעת שהסנהדרין ישבה וגזרה על ישוע גזר-דין מיתה, ובעוד שהמאסטר ישב עם שליחיו ועם כמה

מסמך 175

מתלמידיו בהר הזיתים וניבא את חורבן האומה היהודית, ירושלים כולה עסקה בסתר בסוגיה חשובה אחת ויחידה: "מה הם יעשו עם ישוע?"

בביתו של ניקודמוס נפגשו מעל לשלושים יהודים רבי-השפעה אשר האמינו במלכות בסתר. הם דנו במה שראוי להם לעשות, אם וכאשר יפרוץ עימות גלוי עם הסנהדרין. כל הנוכחים החליטו שהם יצהירו בפומבי על נאמנותם למאסטר ברגע שבו ישמעו על מעצרו. וכך בדיוק הם עשו.

הצדוקים, אשר השתלטו על הסנהדרין ושלטו בה כעת, רצו לסלק את ישוע מהטעמים הבאים:

1. הם חששו שהאדה אשר הלכה וגברה כלפיו בציבור סיכנה את קיומה של האומה היהודית בשל ההתערבות האפשרית של השלטונות הרומיים.

2. הקנאות שלו לרפורמה במקדש פגעה ישירות בהכנסותיהם; טיהור המקדש השפיע על המחזור הכספי שלהם.

3. הם הרגישו אחראיים לשימור הסדר החברתי, וחששו מהשלכות של המשך התפשטות הדוקטרינה החדשה והמשונה של ישוע על אודות אחוות האדם.

הפרושים רצו לחסל את ישוע מסיבות אחרות. הם פחדו ממנו כי:

1. הוא ביטא התנגדות לאופן המסורתי שבו הם שלטו בעם. הפרושים היו אולטרה-שמרניים, והם התמרמרו עד מאוד על ההתקפות הקיצוניות-לכאורה כנגד סמכותם ויוקרתם כמורי דת.

2. הם החשיבו את ישוע כמפר-חוק; הוא הפגין זלזול גמור בשבת, בטקסי דת ובחוקים אחרים.

3. הם האשימו אותו בכפירה מפני שהתייחס לאלוהים כאל אביו.

4. וכעת הם כעסו עליו מאוד בשל הדרשה האחרונה, היום במקדש, אשר במסגרתה הוקיע אותם בנחישות בעת שנפרד מכולם.

הסנהדרין ציוותה באופן רשמי על מותו של ישוע והוציאה צו למעצרו, ואז, התפזרה בסמוך לחצות הליל של יום שלישי. היא קבעה להיפגש למחרת בשעה עשר בבוקר בביתו של כיפא, הכוהן הראשי, לשם ניסוח כתב האישום שבעטיו יובא ישוע לדין.

קבוצה קטנה של צדוקים הציעה להיפטר מישוע, הלכה למעשה, באמצעות רציחתו; ואולם, הפרושים סירבו בתוקף לתמוך בהצעה מעין זו.

זה היה המצב בירושלים ובקרב תושביה ביום רב-המאורעות הזה, בעוד שקהל עצום של הוויית שמימיות רוחש בחרדה מעל לסצנה הארצית רבת החשיבות הזו, ומבקש לעשות דבר-מה בכדי לסייע לריבון האהוב שלהם; אך אלה היו מנועים מלעשות דבר, בשל האיסור אשר הוטל עליהם על-ידי הממונים עליהם.